

Όσα μας διδάσκει η φωτισμένη ζωή των πατέρων της Εκκλησίας (Γέροντας Βασίλειος Γοντικάκης, Προηγούμενος Ι.Μ. Ιβήρων)

/ [Πεμπτούσια](#)

Φως Χριστού φαίνει πάσι διά πάντων των Αγίων

Οι πατέρες της Εκκλησίας τιμώνται και γνωρίζονται ως οι μεγάλοι φωστήρες που λειτουργικά μας αποκαλύπτουν ότι «φως Χριστού φαίνει πάσι»[1].

Πλησιάζοντάς τους βρίσκεις την πηγαία προσφορά της αλήθειας που ελευθερώνει. Βρίσκεις τη ζωή, την ειλικρίνεια, την εξομολόγησι, την ταπείνωσι, τον πλούτο του πνεύματος, την ανάληψι της σαρκός, τη μεταμόρφωσι του κόσμου, τον φωτισμό του αδιαφανούς, το νόημα του ασημάντου, τη χάρι της αιωνιότητος απλωμένη στο καθημερινό και συνηθισμένο, την καταξίωσι του ανθρώπου, την πυρένδροσο κάμινο της θείας Λειτουργίας, όπου τα πάντα έχουν γεμίσει από φως που τα μεταμορφώνει: τα κάνει όλα φωτιά· τα κάνει όλα δροσιά. Αυτοί, ως πλήρεις Χάριτος, κινούνται ελεύθερα. Μιλούν προσωπικά. Σκορπούν ευλογία. Ανέχονται

όλους (μέσα στην αυστηρότητά τους). Γνωρίζουν όλους με την αγάπη τους. Αγαπούν όλους με την αγάπη του ενός Τριαδικού Θεού, που είναι αγάπη. Αγαπούν όλους, επειδή οι ίδιοι είναι αγάπη. Δι' αυτών γνωρίζεις ότι η Ορθόδοξος Εκκλησία ζή την αλήθεια ως κοινωνία αγάπης. Τιμά την κοινωνία ως φανέρωσι της Τριαδικής Θεότητας. Σέβεται τον άνθρωπο ως πρόσωπο εν κοινωνία.

Και ο Θεός Λόγος «έξω έαυτού γίνεται... και εν πάσι κατάγεται»[2] διά τον πολύν αυτού έρωτα, για να γίνουν οι πάντες κοινωνοί της χάριτος και της Θεότητός Του. Δεν έρχεται να διαφήμισή τον πλούτο της Θεότητός Του και να φανερώση τη δική μας μηδαμινότητα και φτώχεια. Αλλά πτωχεύει, «πλούσιος ών, ίνα ημείς τη εκείνου πτωχεία πλουτήσωμεν» (Πρβλ. Β' Κορ. 8, 9.).

Γίνεται άνθρωπος και παίρνει τα πάντα, όσα εμείς έχομε, εκτός από την αμαρτία, για να μας δώση τα πάντα, όσα Αυτός έχει, έκτος από την κατ' ουσίαν ταυτότητα[3]για να γίνουν οι πάντες υιοί Θεού και θεοί κατά χάριν.

Αυτή η κένωσις, ως ενέργεια ανεξιχνιάστου αγάπης, είναι θεοφάνεια αποκάλυψι της αλήθειας του Θεού ως κοινωνίας αγαπωμένων προσώπων.

Αυτό είναι το ευαγγέλιο της καινής κτίσεως, το μήνυμα της ζωής που κηρύττουν με την ύπαρξί τους οι Πατέρες. Φανερώνουν τον τρόπο της υπάρξεως. Και σε διδάσκουν πως να ζής, να γράφης, να διοργανώνης...

Αφήνουν όλα να κινηθούν ελεύθερα. Περιμένουν τον άλλο να βρή τον ρυθμό του, να βρή τον δρόμο του. Θυσιάζουν τη ζωή τους, καθ' ομοιότητα του Θεανθρώπου, για να ζήση ο άλλος.

Προχέουν Χάρι. Κρύβουν την αρετή τους από συστολή. Γνωρίζουν ότι όλα τα αληθινά είναι άνωθεν δωρεά. Αυτοί έδωσαν στον Θεό το λίγο που είχαν. Και πήραν το παν. Το παίρνουν διαρκώς, το δέχονται ακατάπαυστα. Και δεν αντέχουν την πλησμονή της ζωής. Θέλουν να πάνε στην άκρη, να ησυχάσουν, να χαθούν, να ηρεμήσουν, να μή σχολιάζωνται. Μόνο να ζούν οι άλλοι θέλουν.

Το γεγονός αυτής της φαύσεως της Χάριτος ως θείας δωρεάς, είναι μεγαλύτερο από όλες τις δόξες και τις τιμές του κόσμου.

Αυτοί βρίσκονται αλλού. Ποτίζεται η ρίζα της υπάρξεώς τους από μυστικά νάματα. Παρηγορούνται ξένως. Ζούν μπροστά και μέσα σε κοσμογονίες: «Ότε εγενήθησαν άστρα, ήνεσάν με... πάντες άγγελοί μου» (Ιώβ 38, 7). Και ο Θεός «έως άρτι εργάζεται» (Ιω. 5, 17) τη σωτηρία του κόσμου. Και οι Άγιοι βλέπουν, εκπλήσσονται, υμνούν. Συστέλλονται «-εκείνον δει αυξάνειν, εμέ δε ελαττούσθαι» (Ιω. 3, 30)-, για να κυκλοφορή, να ρέη, να προχέεται η θεία αγάπη. Να ποτίζεται η

υφήλιος. Να φωτίζεται η σκιά. Να παρηγορήται η θλίψη του κόσμου. Να μετατρέπεται σε αγαλλίασι.

[Συνεχίζεται]

1. Θεία Λειτουργία των Προηγιασμένων Τίμιων Δώρων.
2. Άγ. Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης, Ρ. Γ. 3, 12 Α-Β.